

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Μεθεόρτια! Έκλεισαν και οι γιορτές, οι Μεγαλογιορτάδες όπως τις λέει ο λαός, με τον Αγιασμό των υδάτων και με την εορτή του Αγίου Ιωάννου το Βαπτιστού.

Τα Θεοφάνεια η τρίτη μεγάλη γιορτή της περιόδου των Χριστουγέννων, κάθαρος και συχώρεση κι ανασυγκρότηση. Ο συμβολισμός σημαντικός και με τον νέο χρόνο γίνεται νέο ξεκίνημα!

Και πάω, Γιώργο, στο κείμενο της περασμένης εβδομάδας που γέλασα και είδα πως παρασύρθηκα από τη σκέψη και τη διάθεση τη δική μου, λέγοντας πώς είναι εύκολο και πρέπει να κάνουμε έλεγχο και κριτική αμερόληπτη. Το ξαναδιάβασα και είπα. Γι αμερόληπτία μιλάς: Οι περισσότεροι άνθρωποι όσο περνάν τα χρόνια τους μεροληπτικοί γίνονται. Και τόσο μιλάνε για το χτες και τόσο μεγαλοποιούνε ό, πικάνανε. Και το αστείο είναι τούτο. Οσο λιγότερα κάνανε τόσο περισσότερα λένε, τόσο τα φουσκώνουν, τόσο σπουδαία τα παρουσιάζουν!

Είναι αλήθεια κωμικό να ακούς “τότε που ήμουνα εγώ...” Καταλαβαίνω είναι ανθρώπινο να θέλεις να θυμάσαι τις καλές πημέρες, μα να τα μεγαλοποιείς, να τα παρουσιάζεις σαν κοομοϊστορικά γεγονότα, σαν σπουδαία και σωτήρια;

Το συναντάμε πολύ στους καλλιτέχνες και είναι ανθρώπινο και ανεκτό. Οταν όμως αυτός ο ασήμαντος σου λέει όπι πήταν το αστέρι στην εποχή του, όταν ο ερασιτέχνης ηθοποιός, που δεν ξεχώρισε ποτέ σου λέει ότι έχει ξεχωρίσει στα έργα που έπαιξε και που πήταν τόσα πολλά, κρυφογελάς και καλάμι του λέει “ναι σε θυμάμαι”.

Έχω κάποιον που μου ζητάει να μιλήσουμε. Και ξέρω θέλει να μου πεί τα δικά του, για τον εαυτό του, τότε που ταν πρόεδρος στο Σύλλογο αυτός και τι έκανε κλπ.

Μα δεν με ενδιαφέρει ο Σύλλογός σου, δεν ξέρω τίποτα. Αν σου μιλήσω για τα δικά μου θα έχεις την υπομονή μα με ακούσεις; Όλοι κάτι κάναμε στη ζωή μας κι αυτό είναι ιστορία. Καθένας από μας έχει γράψει την ιστορία του και δεν είμαι εγώ που θα σου δώσω παράσημο. Αυτά τα παίρνουνε, οι ενδιαφέρομενοι μέσω άλλων που έχουν επαφές, διασυνδέσεις, διαπλοκές.

Είναι μια παροικιακή ιστορία, μωρέ Γιώργο, που σίγουρα την ξέρεις, ίσως δεν ξέρεις πως αυτός ο άνθρωπος που δεν έκανε ποτέ και τίποτα για την

παροικία, πήρε παράσημο και έβαλε γνωστούς να του γράψουν στην εφημερίδα συγχαρητήρια! Αυτά δεν είναι σκάνδαλα, είναι κωμικές ιστορίες που αξίζει να καταγραφούν στα κωμικά της παροικίας. Κι είναι πολλά τα αστεία και τα παράξενα που κάποιος πρέπει κάποτε να τα γράψει.

Να είμαστε καλά όμως, να έχουμε καλή χρονιά και να ευχηθούμε και στους Γιάννηδες που είναι πολλοί, Καλή Υγεία και Χαρές. Στο δικό μας Γιάννη, τον μπροστάρη μας, τον σημαιοφόρο του Κόσμου, εύχομαι κάθε χαρά και περισσότερο να χαίρεται το γιόκα του, να τον δει παλικάρι όξιο κι αντάξιο και... άμες δε γενώμεθα πολλώ κάρωνες, όπως έλεγαν στην αρχαιότητα οι νέοι.

Και θέλω και σ' εναν ακόμα από τους πολλούς, μ' αφήνεις; Στο Γιάννη τον Μεράβογλου, παλιός συνεργάτης κι αυτός και φίλος.

Και τώρα που τελειώσαμε με τις γιορτές, να σηκώσουμε τα μανίκια έχουμε και δουλειές, δεν είμαστε και γέροι! Έχω και τον κάποιο μου, μωρέ Γιώργο μου, που έρχεται φθινόπωρο και δεν μπορώ, θέλω βούθεια. Όχι πως έχω καλλιέργιες και μερικά ματαράκα, θέλω κάποιον που ξέρει από κάποιο, που αγαπάει τον κάποιο για λίγες ώρες, καφεδάκι και κουβεντούλα και χαρτζιλίκι.

Τα σκέφτομαι και τώρα με τα Φώτα θυμάμαι εκείνα τα χρόνια στο χωριό που όλοι το απόγευμα έβγαιναν στα χτήματα να αγιάσουντες τα χωράφια και τα ζώα και τα πηγάδια και τα δέντρα. Έπρεπε να καταναλωθεί αυθημερόν ο αγιασμός και να φυλαχτεί και στο εικονοστάσιο ολοχρονίς σαν βάλσαμο, σαν γιατρικό. Ήταν εκείνα τα παραδοσιακά, έθιμα που έδιναν χρώμα στη ζωή, έκφραση στην πίστη, που γίνονταν νόμοι άγραφοι. Ήθη και έθιμα παράδοσης και ταυτόπιτα φυλετική, καρποί της βρυσομάνας παράδοσης.

Π Α Ρ Α Ρ Η Μ Α

Το πήρε, το κατάφερε και το πανηγυρίζει.

“Τιμπτική διάκρισης από τον Βασιλέα”.

Πλήρωσε, παρακάλεσε και γέμισε με ψέμα την πρόταση, την αίτηση και την... συνηγορούσα.

“Δια υπηρεσίας προς την κοινωνίαν”.

Κι αναρωτιούνται οι γνωστοί, για ποιες υπηρεσίες;

Ο άνθρωπος δεν έδωσε τ' αγγέλου του νεράκι.

.....
Μα, φίλε, τα παράσημα δεν τις εκφράζουν πάντα θυσία κι αναγνώριση και προσφορά κι αξία.

Τα πιο πολλά τα παίρνουνε ημέτεροι, καπάτοι,

αρμόδιοι, ευνοούμενοι και επιτελικοί.

Α, ναι και οι δωροδοκούντες.
Εκείνοι που τα πλήρωσαν τοις μετρητούς, με δόσεις,
με αντιπαροχές...

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Δεν ξέρω τί έφαγες και τί πίπες στις γιορτές που ήρθαν και έφυγαν τόσο γρήγορα, πολύ φουντωμένο σε διαβάζω σήμερα, αλλά μ' αρέσει, όπως λέει ο Βασίλης ο κηπουρός στην πλεόραση.

Στο είπα και στο ξαναλέω φίλε και συνεργάτη εκλεκτέ, ο Θεός είχε κέφια όταν πήρε στα χέρια του λίγη λάσπη για να φτιάξει τον Ανθρώπο και αφού τον έφτιαξε «κατ' εικόνα πημετέραν και καθ' ομοίωσιν», σκέφτηκε «δεν φτιάχνω και μερικούς καραγκιόζδες για να σπάω πλάκα μαζί τους;»

Και δημιούργησε αυτούς που περιγράφεις, τους ματαρόδοξους που διφούν για αναγνώριση του ανύπαρκτου έργου τους, για ένα παράσημο για την προσφορά που δεν έκαναν

ποτέ, για ένα γράμμα με συγχαρητήρια από την Βασίλισσα απ' αυτά που υπογράφει χιλιάδες κάθε χρόνο.

Αλλα ας μην βάζουμε όλους σ' ένα τσουβάλι, γιατί υπάρχουν και αυτοί με μεγάλη προσφορά, όπως ο σερ Νίκολας Λουράντος για παράδειγμα και πολλοί άλλοι που διακρίθηκαν για τις υπηρεσίες τους στην κοινωνία, στις επιστήμες, στην πολιτική και στις επιχειρήσεις.

Τα παράσημα στην Αυστραλία, δυστυχώς, μιοράζονται σαν αντίδωρο και πιστεύω ότι κάνουν την αξία τους, επειδή δεν ελέγχονται με λεπτομέρεια οι αιτήσεις, ή μάλλον οι πράτσεις, για να βραβευθεί κάποιος.

Αλλά δεν βαρύεσαι, καλέ μου φίλε, ασ' τους να τα χαίρονται αφού το επιτρέπει η συνείδησή τους να βραβεύονται χωρίς να το δικαιούνται. Η παροικία μας είναι σαν ένα χωριό και όλοι ξέρουμε ποιοί δικαιούνται τα παράσημα fair and square, που λένε και οι αγγλόφωνοι.

Πάντως, δευτερώνω τις ευχές σου για τους δύο Γιάννηδες φίλους, τον Γιάννη Δραμιτινό που είναι περισσότερο από ο «σημαιοφόρος» της εφημερίδας μας και τον άλλο «σημαιοφόρο» στα εριζιανά κύματα του Σίδνεϊ, τον Γιάννη Μεράβογλου, με τον οποίο συνομιλούμε κάθε μέρα.

Οσον αφορά στον κύπο σου Γρηγόρη, μην ανησυχείς καθόλου. Θα έρθω εγώ να στον τακτοποίω, όπως τα φυτά στις γλάστρες στο μπαλκόνι μου που διαμαρτύρονται στους περαστικούς πως υποφέρουν στα χέρια μου. Τα αχάριστα, που τα ταιζω, τα ποτίζω, τους τραγουδώ και αυτά δεν μού έχουν προσφέρει ούτε ένα λουλουδάκι!

Είμαι οιγουρος πως ανάμεσα στους αναγνώστες μας θα υπάρχει κάποιος με «πράσινα δάχτυλα» για να απολαύσει το καφεδάκι και την κουβεντούλα μαζί σου.

